

בעולם הניגון

(סוף מעמוד 5)

הירושלים של מעלה הידועה ממקור רות ה'.

זה עוד לעת-עתה מובן איך-שהוא. פחות מובן דבר אחר שאנו קוראים שם. כי יצירה זו קרויה במקורה בשם Cantico di Ma'at וכי בשמה המקורי של היצירה נוסף בוסקוביץ' למלה האשליטית cantico ובכך הוא עוקף את גוף-המשמעות הצפוני יותר שבמלה "שיר" בשאר לשונות אירופה.

לא אהאג לגויי העולם, שיצטרכו מעתה ללמוד עוד מלה עברית "מעלות" ופירושיה המופלא, אבל

תמנהגו. אם קח ה"מקור" הוא לונגו (א"ר שנקני) ואילו הכינוי העברי הנ"ל - המונחוס. פממים על עמודי התוכן נינו, וראיתו גם על שער הפארטי-סורה המקורית - אינו אלא תרגום עלוב בשביל אותם המיסכנים שאינם מבינים אלא עברית?

אך בשנתעלם מן המהלצות המ"ר ללונגו הנ"ל ושכמותן המיסחורות עוד יותר (כן אפשר למצוא כאן רמזים למיסטיציזם חסידי וזהותתק"ק עונן בסוד חסידיס"ר), שאנו כבר רגילים לכאלה מאת בוסקוביץ' ה' אחוב להעטות מיצוריו דברי מליצות וקצות על הנייר (ולא נבוא לבחון כאן את מידת אמיתו או התאמתותו). מה הספקנו לקלוט מעצם המוסיקה של ה"שיר" או ה"קאנטיקו" הזה (ה' גמשיך כרבע שעה)?

קתמכיל מציאו טוב את האיש יות והתחרת אל מטרותה המוחותית באמצעות שלל עלי דרכה העצמית ממון יכולה קומפוזיציונית-תזמורית שלא גנוה גם אחרי המחול הארוך. ענדה זו בלבד כבר יש בה כדי לשמחנה לא תמהנו על סימני-היכר מובהקים להמשך השפעתו של באר טואל מורה-הדרך התונגארי הגדול ובשפת-כל אותם קומפוזיטורים בני זמננו המתחשים ביטוי לאומי מתוך חומה העבר בלי התכחשות לורמי תהות בין הדירה של השפעה זו בולט השימוש המיוחד של כלל הנקישות השונים (מלבד התופים וה' תזמנים וחשלישים המצויים בכל התזמורות השגורות יש כאן עוד קטילופון וויבראפון ועמנונה וצ"ל לאסטה) קטע הצטללותם החרישית להנעים ממוסכים - אם ביחידות ואם כקצין דרשיש - מזכיר קטעים דומים בקומפוזיציות של בארטוק (למשל הפרק האמצעי של הקונצ'רטו השני למסנתר). עם זאת יש כאן הר"ב השראה כנה הבאה מבפנים, ר' אופיינים לה אף הצלילים האחרונים של הנמר החרישי מתוך אירה מיט טל קאילו אין זה גמר אלא הפסקה קלה לצורך המשך. כנגד זה יש די מקומות גועשים, עד שהפסנתר (גם הוא ישנו) עתים רק ראיתו מגונן ואלים לא שמעתי. שני נבלים מר' סינים את שלהם לגיוון התזמור. מראש היה לנו כמעט מובן מאליו, כי לא רק המוטיב היסודי הוא בנוסח ימני אלא אף פיתוחו מתבצע על-הרוב בצורה "תימנית" (כלומר ער' כח) של גלגולים חופשיים מקצת. אך קמיד מותנים בגרעינים. מי שאינו מתמצא בשיטה זו הריחו עשוי להת' רשם באילו אין כאן אורגאניות מת' סנה הפריעה לי "תנועה" אחת (אני מתכוון ל"תנועה" כמשמעה ביומרה המנות) תמופיעה פתאום בתור "נער' מן מופלארית יותר" (כך היא מוג' דר' קוראה בהסבר של התוכנית) ואסתו לומר שהיא כאילו לקוחה ישנה מנעימה מופלארית של מארק שאברג, היא נשמעה קצת "זרה" וזולה מבידיו זו.

יש להניח שהמנצח עשה הכול כדי להנהיג דעתו של הקומפוזיטור בנוכח

הרעש הכללי אומנם אינו מן הר' כובשנים ביותר, אבל זוהי קומפוזיציית בעלת ערכים חיוביים ועשויה לעורר עניין.

אני מצטרפים למברכיו של בוסקור' ומהכים להמשך מורה גובר תולח לקראת התגשמות מלאה של מאווי האמנותיים (ביצתיים קיבל בוסקוביץ' פרס נוסף מאמריקה על קאנטאטה לתמליל של ביאליק ואגו מחכים לכיצועה).

המיות באופה

הנרנאל הומברט ד

לכאורה גינראל דלבאדה הער' עתה גלות בבראזיל, יכול להשיע כבחירה מזרה לכל יונטה שהיא של ליבראליים בינלאומיים או אחרת-כו הוא אף ממתם קליטת-אופ' אפילו יצירה מן המופתים של התנועה כנאחזת ציין צבא אשכנזי-המערב ונאחזת ל' חוב' במל' המשק' במשך שנים

ה' יצירה כזו, העוסקת ויחיה-ה' זה המהולל וזוהי של אלסנדרה אוריה בוסקוביץ' משפחת המיניורה שהומינה התזמורת אשתקד אצל ע' רה קומפוזיטורים ישראליים כדי לבחור אחד מהם בשביל מטעה ה' אחרון. סביב העולם, כזכור, אומנם המנצח ההוצלארצי גיליני, שבידו הופקדה הבחירה, בחר דווקא שנים מתוך שלושה "שירי-המעלות" של נועם שריף (הצער שבחבורה), אבל עוד שלושה מן העשרה קיבלו פר' סים ובוסקוביץ' אף הוא קיבל פרס ראשון. קומפוזיטור ותיק זה, שלפני כמה עשרות שנים התחיל דרכו ה' קומפוזיציונית במגמה מקורית מתוך הכרה "יהודית" מודעת, אף זיכנו או בכמה מיצורים בעלי ערכים נכ' בדים בניסויים מעניינים לעצב סגנון "שלנו" מתוך מוגת המערב החדש עם המזרח העתיק ועקבנו מאוד אחריו מתוך ציפייה להמשך מבסית הרבה, פתאום השתתק משום-מה, כאילו פרש כליל מיצירה, וזה שנים רבות לא אדעה לנו שום קומפוזיציה חדשה שלו, עד שלדאבוננו כמעט כבר נואשנו ממנו, אך לצומת ואח הלק ותפס מקום חשוב יותר ויותר בתור הילכתו, המתנן לערכים עצמיים שלנו, וכשנעשה ביקורתנו (ביקורתיו על קונצרטים מתפרסמות ב"הארץ" זה שנים אחדות) התחיל מחמיר בדיון על שורת חבריו ה' קומפוזיטורים הישראליים - בייחוד אחדים מהם - שביטלם לעיתים קרובות מתוך שאינם תולמים את ייעודם כביכול. עכשיו היינו אפוא ממוחים מאוד לראות כיצד הוא גופו מגשים את חזונו. משהור הצטרף ליוצרים במועל.

הוא כינה את מיצורו: "שיר המ' עלות". אבל בעוד שאצל נועם שריף אכן שלושה "שירי-המעלות" מת' ייחסיים אל שלושה מזמורי-תהילים מסוימים, שכל אחד מהם כותרתו "שירי-המעלות", וכל פרק של המוסיקה מכון למסור בצלילים את תוכן המזמור הכרוך בו, הרי - למרות זהות החיצונה של הכינוי (מקרה מוזר) - לא כן אצל בוסקוביץ', שאינו קשור בשום מזמורי-תהילים, אלא - לפי הסבר של התוכנית - מעטו של אורי טפליץ (הנובע כנראה מפי הקומפוזיטור) - כל היצירה כולה משקפת את עולם הדימויים הנובע מן התפיסה שלפיה "שיר המעלות" הוא עלייה מתמדת אל האל האינוסופי. יש ביצירה זו כמר' ה' רבה לציון, לציון איראליה, והמבוא האיטי ננעד להביע את חל' מו של הבא אל מחודרי-סופיר.

ובכן: ציון-של-מעלה - כדוגמת (סוף בשער 5)